

Henri Herman Moquette: officier en verzetsman

Hans van den Broek

Ieder jaar vindt op 19 november op de voormalige luchtmachtbasis Soesterberg de herdenking plaats van 'De 33 van Soesterberg'. Op dezelfde datum in 1942 werd op die plek door een Duits vuurpeloton het doodvonnis voltrokken van 33 Nederlandse mannen. De slachtoffers waren leden van enkele verzetsgroepen. Vier van hen waren aangesloten bij de verzetsgroep 'Het Oranjevendel'. Deze groep had ook een Twentse tak, waartoe onder meer de Hengeloërs Henri Moquette en Willem Wilmink (1 behoorden. Behalve verzetsman was Henri Moquette ook oorlogsveteraan. In de meidagen van 1940 vervulde hij als compagnies commandant van het 22ste infanterieregiment een bijzondere rol bij de verdediging van de Grebbelinie.

Henri Herman Moquette werd op 5 januari 1899 geboren in Makassar op het eiland Celebes.

Toen hij in 1918 zijn HBS-B diploma had gehaald, werd hij opgeroepen voor militaire dienstplicht. De Eerste Wereldoorlog was nog niet afgelopen, dus Nederlandse dienstplichtigen waren 'gemobiliseerd'. Hij kreeg een officiersopleiding en werd in 1921 beëdigd als Reserve Tweede Luitenant bij het 22ste Regiment Infanterie. Na kort te hebben gestudeerd aan de Technische Hogeschool in Delft, koos Henri voor een opleiding aan de School voor Suikerindustrie in Amsterdam, een opleiding die hij afrondde met een stageperiode in Cambrai (Fr.). Het was zijn bedoeling om terug te keren naar Nederlands-Indië, maar eerst leerde hij tijdens een vakantie in Luxemburg zijn toekomstige echtgenote kennen, de uit Hengelo afkomstige Welmoed Heeringa, dochter van de predikant van de Doopsgezinde Gemeente. Henri was al vertrokken naar Java, toen het paar zich in mei 1924 verloofde. Welmoed vertrok daarna naar Indië, waar op 4 november 1925 in Sitoebondo (Java) hun huwelijk werd voltrokken.

Meteen na aankomst op Java was Henri Moquette al ingeschreven voor 'den verplichten krijgsdienst' bij het Koninklijk Nederlandsch Indisch Leger (KNIL). Op 3 december 1925 werd hij bevorderd tot Reserve Eerste Luitenant. Intussen werkte hij als specialist bij enkele suikerfabrieken en kreeg het echtpaar twee kinderen, zoon Fred en dochter Mia. Vanwege de wereldwijde

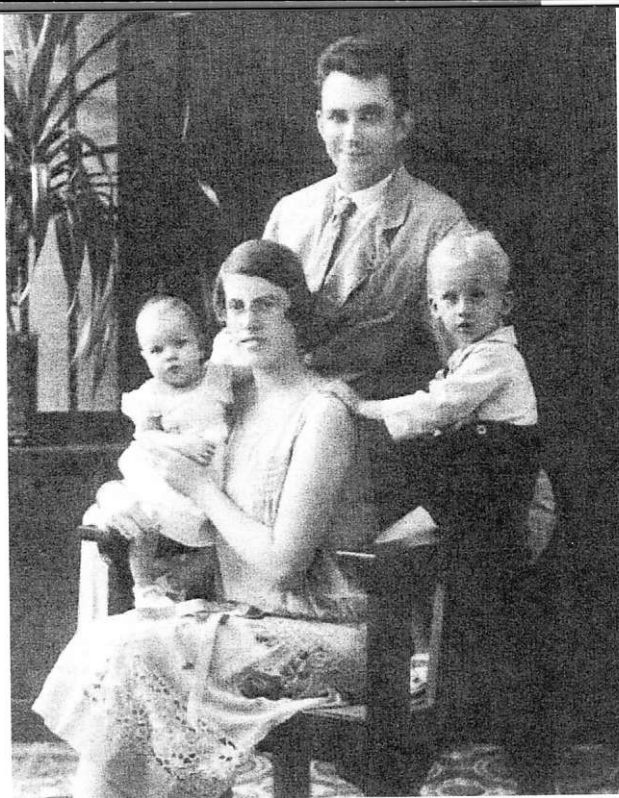
De pastorie van de Doopsgezinde Gemeente aan de toenmalige Marktstraat 4 in Hengelo. De pastorie werd in de Tweede Wereldoorlog door brand verwoest

economische crisis en de teruglopende vraag naar riet-suiker in Nederland, ging het slecht met de Indische suikercultuur. Uiteindelijk werd Henri Moquette in 1932 werkloos.

Naar Hengelo

Welmoed keerde met de kinderen terug naar Hengelo. Ze gingen wonen bij haar ouders aan de toenmalige Marktstraat, tegenover het oude stadhuis. Daar bewoonden ze de oorspronkelijke salon op de eerste verdieping van de statige pastorie met zijn enorme tuin. Toen Henri in 1933 ook naar Nederland kwam, ging het gezin wonen in een gehuurd huis aan de Frans Halsstraat 4.

Ook in Nederland was het door de economische crisis moeilijk om werk te vinden. Toch overwoog Henri Moquette geen loopbaan als beroepsofficier, vooral omdat het Nederlandse leger in die tijd geen al te goede reputatie had. Hij pakte allerlei baantjes aan om voor zijn gezin te kunnen zorgen en verkocht met wisselend succes petroleumkachels, standaard voor telefoons en de destijds bekende Pope lampen. Later probeerde hij als propagandist voor een in Hengelo te stichten Sportfondsenbad investeerders te vinden voor dit project. Het leverde eigenlijk te weinig op om een gezin van te kunnen onderhouden en Henri was dan ook opgelucht toen hij in 1935 een aanstelling kreeg als verzekeringsinspecteur bij de Nillmij.

Henri en Welmoed Moquette met hun kinderen Fred en Mia na hun terugkeer uit Nederlands-Indië in de pastorie van de Doopsgezinde Gemeente

Een loopbaan als reserve-officier

Terug in Nederland had Henri zich wel opnieuw gemeld als reserve officier. De noodzakelijke cursussen die nodig waren om bevorderd te kunnen worden tot reserve kapitein, moest hij in zijn zomervakanties volgen omdat zijn werkgever hem daarvoor geen buitengewoon verlof verleende. Welmoed en de kinderen logeerden dan bij familie in Voorburg en genoten van de zomervakantie, terwijl echtgenoot en vader oefende op de Waalsdorpervlakte. Op 5 december 1938 was zijn bevordering tot reserve kapitein bij het 22ste regiment infanterie een feit: Henri Moquette was voldoende toegerust om leiding te geven aan een compagnie infanteristen als de situatie daarom zou vragen.

Die gelegenheid liet niet lang op zich wachten. Op 24 augustus 1939 werd per expresse een oproep bezorgd aan de Frans Halsstraat. Het was een 'Openbare kennisgeving' tot opkomst in werkelijke dienst, als voorzorgsmaatregel bij vóór-mobilisatie. Reserve kapitein Moquette diende zich onmiddellijk te melden in Renswoude (Utrecht), waar hij commandant werd van de 1e compagnie van het 1e bataljon van zijn infanterieregiment. Zijn soldaten namen hun intrek in het gevorderde schoolgebouw midden in het dorp. Compagnies Commandant Henri Moquette werd ingekwartierd bij het 'Hoofd der School' en zijn gezin.

De verdediging van de Grebbelinie

'Vrijdag 10 mei. Middernacht Donderdag op Vrijdag bracht de ordonnans Sanders het bericht, dat aan onze

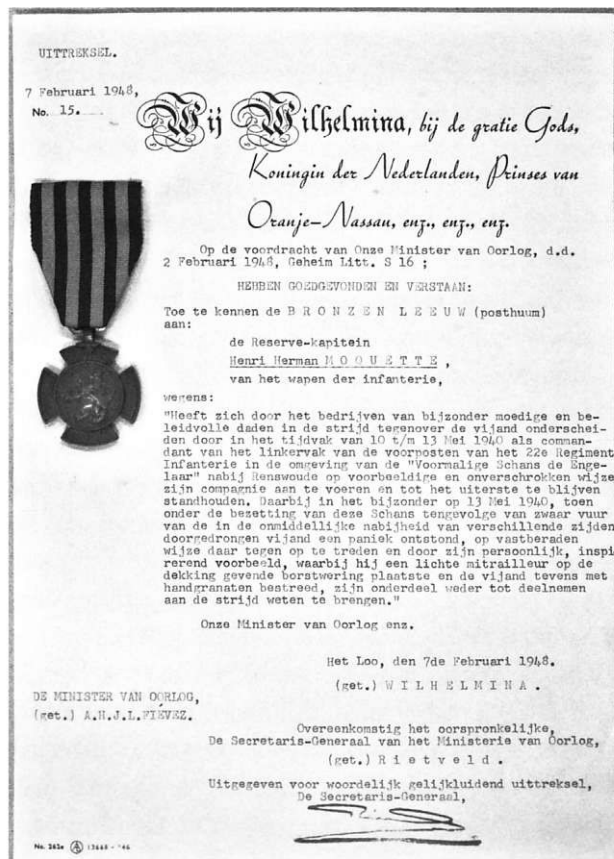
Oostgrens iets werd verwacht.' Met deze woorden begint het 'Verslag krijgsverrichtingen' van de 'Commandant linker vak voorposten', Henri Moquette. Bijna uur na uur beschrijft hij daarin wat zich in die meidagen van 1940 afspeelde. Bij Scherpenzeel in de Grebbelinie liep de massale Duitse aanval vast op een in numeriek en materieel opzicht magere Nederlandse verdediging. In 'Grebbelinie 1940'⁽²⁾ van majoor E.H. Brongers, waarvoor ook het verslag van Moquette als bron diende, lezen we: '... Wat er daarna gebeurde in het brandende, vuurspuwende Scherpenzeel is niet meer te reconstrueren. Vast staat slechts dat zich daar niet meer dan twee Nederlandse infanteriesecties bevonden en dat de Duitsers er met drie bataljons binnenvielen. [...] Het is ongelooflijk dat het door twee secties geboden verzet tegenover deze overmacht zo heftig was, dat het als een sterke verdediging werd gevoeld. [...] Rechts lag de sectie onder leiding van kapitein Van Duffelen, links had Moquette zijn commandopost in het steunpunt 'De Schans' gevestigd. Dit steunpunt werd op maandag 13 mei aangevallen door een grote Duitse overmacht en even dreigde er paniek, maar kapitein Moquette wist door zijn persoonlijk voorbeeld de mannen weer in stelling te krijgen. Met 32 man slaagde hij erin om de aanvallen van een volledig Duits bataljon af te slaan. In het 'Verslag krijgsverrichtingen' lezen we: 'Onder hevig artillerievuur van de vijand volgde in de voormiddag een grote aanval op 'De Schans'. [...] Het verbaasde mij echter dat de granaten ver achter mij of in de frontlijn van de Grebbelinie terecht kwamen. Ondanks het vuur van een zware mitrailleur naderden de Duitsers steeds meer en wel voornamelijk in de dode hoeken van het terrein. Plotseling bleek dat enkele Duitsers genaderd waren tot aan de voet van 'De Schans'. Onder een verschrikkelijk vijandelijk vuur ontstond een paniek, waarbij om handgranaten werd geroepen. [...] Ik gaf onmiddellijk een dienstplichtige opdracht mij te volgen en begaf me langs een verbindingsgang weer naar voren. Daar vond ik een lichte mitrailleur op de grond. Ik plaatste zelf het wapen op de borstwering en gaf bevel vuur uit te brengen aan de voet van 'De Schans' en op de vijand die in front snel naderde. Daarna begaf ik mij naar een volgende opstelling en liet de lichte mitrailleur verplaatsen. Voor ik verder ging wierp ik enkele handgranaten naar de doorgedrongen Duitsers. Toen de Duitsers vervolgens besloten om hun hele 227e divisie in de strijd

“Degelijk en met een groot verantwoordelijkheidsgevoel”

te werpen, begonnen de krachtsverhoudingen absurde vormen aan te nemen. Het begon er steeds somberder uit te zien voor kapitein Moquette en zijn manschappen, temeer daar aanvoer van munitie onmogelijk was geworden. Na onderling beraad nemen Moquette en zijn mede officieren uiteindelijk het besluit om de strijd te staken. ‘Waar het leven van velen op het spel stond, besloot ik ‘De Schans’ over te geven’, noteert hij later in zijn verslag. Ook kapitein Van Diffelen gaf zich met zijn mannen over.

Na de Slag

Toen Duitse commandant de 32 Nederlandse mannen zag, kon hij nauwelijks geloven dat zij zolang stand hadden weten te houden. ‘Is dat alles wat u heeft?’ vroeg hij aan Moquette. Die mocht ook nog de complimenten in ontvangst nemen voor de schitterende camouflage van zijn stelling. ‘Unmöglich!’ was de reactie van Duitse zijde

In 1948 ontving mevrouw Moquette-Heeringa de postuum aan Henri toegekende 'Bronzen Leeuw', een onderscheiding voor zijn 'moedig gedrag en beleidvolle daden' in de meidagen van 1940.

toen Henri Moquette hem vertelde dat 'De Schans' alleen uit zand en hout bestond. De Duitser had gedacht dat het een bouwwerk van ijzer en beton was. 'Het was donker, toen we waren ontwapend', besluit het verslag. De mannen worden naar de Duitse bataljonscommandant gebracht en lopen in colonne naar Arnhem. Op blaadjes uit een Nillmij-blocnootje krabbelt hij notities ('ongedeerd', en 'geheel gezond') voor het thuisfront, die hij meegeeft aan passerende motorrijders. Vanuit het krijgsgevangenkamp in Weisburg (D) kwam later een officiële briefkaart: 'Ongedeerd. Ben in gevangenschap'. Lang duurde het verblijf daar niet, want de Nederlandse krijgsgevangenen werden begin juni vrijgelaten. Ook tot zijn eigen verrassing was Henri Moquette op 9 juni weer met zijn gezin verenigd. Tijd om een overzicht op te maken van de geleden materiële schade: '1 wollen deken, nagenoeg nieuw, 1 reisnecessaire met inhoud, 1 wandelsabel, etc.' Dat gebeurde met de nauwkeurigheid van een verzekeringsinspecteur. Onderzoek door de eigenaar had opgeleverd dat al deze goederen en voorwerpen als oorlogsbuit of door plunderende Nederlanders waren meegenomen. Het 'Bureau Oorlogsschade van Militairen te velde' ontving een keurige rekening voor geleden schade van fl. 624,10 en vergoedde daarvan in januari 1942 een bedrag van fl. 95,-.

'Beheerscht beleid, gepaard aan grooten moed'

Zijn manschappen keken met veel bewondering terug op het optreden van hun commandant te velde. Ze lieten dat ook blijken in brieven en zelfs gedichten. En sommigen vroegen aan Henri Moquette om een foto van hem, als herinnering aan die meidagen. Iemand schreef: 'Dat onze compagnie het er nog zo goed heeft afgebracht danken wij, volgens mijn persoonlijke mening, zeer zeker aan Uw kalm en vastberaden optreden in de benauwendde oorlogsdagen [...]' Ook zijn bataljonscommandant is lovend over het optreden van zijn compagniescommandant. Hij stelde een conduitestaat op die klinkt als een klok en schetste zijn optreden met de woorden: 'Gedurende de oorlogsdagen een aanvoerder gebleken, die aan volkomen beheerscht beleid grooten moed paarde'. Op de vraag of Moquette voor bevordering tot 'den naast hogeren rang', die van reserve majoor, in aanmerking kwam, noteerde de reserve majoor G. Hey echter: 'Nog

Na terugkeer uit krijgsgevangenschap werd door veel van zijn manschappen gevraagd om een foto als herinnering aan de dagen dat zij onder aanvoering van reserve kapitein Henri Moquette standhiielden in de stelling bij Renswoude

niet aan te bevelen; heeft nog geen cursus paardrijden gevolgd'. In die tijd was dat nog een absolute vereiste om hoofdofficier te kunnen worden. Henri Moquette voelde daar echter weinig voor, omdat hij de risico's van het paardrijden te groot vond. Door een val zou hij immers arbeidsongeschikt kunnen worden, zo redeneerde hij, en bovendien zou hij zo'n cursus ook nog eens zelf moeten betalen.

Betrokken bij het verzet

Henri Moquette pakte na terugkeer uit krijgsgevangenschap de draad van het gewone leven weer op. Als inspecteur van de Nillmij bestreek hij per fiets een groot deel van Twente. Voor dat doel stond, behalve aan de Hengelose Frans Halsstraat, ook een rijwiel in Almelo tot zijn beschikking. Het zou niet lang duren alvorens hij opnieuw, maar nu op geheel andere wijze, betrokken zou

raken bij de strijd tegen de bezetter. Al in augustus 1940 deed een zekere Henk Gerritsen, een oud-marinier en sinds enkele jaren als onderwijzer in Hengelo werkzaam, een beroep op hem. Gerritsen was betrokken geraakt bij een vroege paramilitaire inlichtingengroep 'Het Oranjevendel' die vanuit Amsterdam opereerde. Historicus dr. Coen Hilbrink (3 rekent mannen als Gerritsen en Moquette tot de categorie verzetsmensen die de capitulatie van de meidagen 1940 niet anders konden zien dan als een verloren veldslag. Door ondergrondse activiteiten te ondernemen, werd door hen de militaire strijd alsnog voortgezet. Hilbrink: '[bij hen]... die de capitulatie als militair meemaakten, uit zich het capitulatiesyndroom in illegale activiteit.' Hierbij is volgens hem 'eerder dan een realistische kijk op de militaire situatie in Europa, de wens van een spoedig ingrijpen van de Geallieerden de vader van hun gedachten en illegale handelwijze'.

En zo was Henri Moquette in de zomer van 1940 betrokken geraakt bij inlichtingenwerk dat informatie t.b.v. de Engelsen verzamelde: vliegvelden bespioneerde, blauwdrukken van startbanen maakte, foto's nam van belangrijke militaire objecten in het oosten van het land en in Duitsland, radiozenders bediende, en stencils verspreidde met oproepen tot verzet. Deze 'vroege verzetsstrijders' waren zich weliswaar bewust van de risico's maar nog onbekend met de Duitse maatregelen als ze werden gearresteerd. In de verklaring die Welmoed Moquette-Heeringa in juni 1945 opstelde, schrijft ze dat haar man in de loop van 1941 had gezegd te willen stoppen met het illegale werk omdat hij 'de zaak' niet meer vertrouwde. Bovendien vond hij 'dat jongeren, zonder kinderen, beter geschikt waren'. Het was echter moeilijk om zich los te maken uit het illegale netwerk, omdat er door velen steeds opnieuw een beroep op hem werd gedaan. Vanaf de eerste kennismaking had Gerritsen op Welmoed Moquette een onbetrouwbare indruk gemaakt, maar haar man dacht aanvankelijk dat er voor wantrouwen jegens hem geen aanleiding bestond. Wel vonden ze beiden dat Gerritsen teveel met anderen sprak over zijn werk in de illegaliteit.

In de winter van 1941/'42 belde de SD aan bij de familie Wilmlink aan de mr P.J. Troelstrastraat. Architect Willem Wilmlink, die ook deel uitmaakte van het netwerk, wist ternauwernood aan arrestatie te ontsnappen. Hij liet aan ir. J. Hoogland, een leidende figuur binnen het netwerk,

“Betrokken geraakt bij inlichtingenwerk”

weten dat alleen Gerritsen hem kon hebben verraden. Toen deze ter verantwoording werd geroepen, kon daarvan echter geen bewijs worden geleverd. Rond eind januari 1942 werd Henk Gerritsen zelf gearresteerd. Bij een vlucht poging verscheurde hij een briefje afkomstig van Henri Moquette, dat hij bij zich droeg... Wilmink werd in de nacht van 6 op 7 april gearresteerd toen hij op zijn vlucht de Frans-Zwitserse grens wilde oversteken.

De arrestatie

In de hierboven reeds geciteerde verklaring schrijft Welmoed Moquette-Heeringa: ‘Of het nu door dit briefje of anderszins is geweest, een feit is, dat mijn man op 10 maart 1942 werd gearresteerd.’ Op 12 maart 1942 schreef ze aan haar familie en vrienden wat er die tiende maart precies gebeurde:

“Dinsdag ochtend zaten we aan het ontbijt toen er gebeld werd. Ik deed open en een meneer vroeg in 't Duits of Han thuis was en hij hem spreken kon. Ik zag een auto en vermoedde dus wel wat er gaande was, maar bleef doodkalm, uitwendig tenminste. Ik ging Han roepen en verscheen er ineens een 2e individu in leren jas die verdekt om 't hoekje tegen de muur had gestaan. Han liet ze in de voorkamer en sloot de tussendeuren, wij ontbeten zo'n beetje verder en Fred vertrok naar school, Mia was al weg. Even later gingen de deuren open en bleken ze al bezig mijn bureautje enz. te doorzoeken en wilden ook achter het grote bureau doorzoeken. Dat mocht. Hier en daar deden ze ook een greep in 't boekenrekje. 't Bureau deden ze vrij grondig, alle photonegatieven tegen het licht, enz. Er was natuurlijk niets. Vreemd vonden ze de verzameling NSB en Duitse propaganda lectuur. We bewaarden zo alles wat we in de bus kregen. Bovenop 't bureau lag een enveloppe met een stapel brieven van soldaten van Nieuwjaar etc. die grotendeels nog beantwoord moesten. Dat vonden ze uiterst verdacht vooral toen Han zei er eens op één dag 43 te hebben ontvangen n.l. met Nieuwjaar. Dat bestond volgens hun niet. Han zei dat 't vrienden geworden waren. Dat was volslagen waanzin na twee jaar. Han keek ze vreemd aan en realiseerde toen pas dat 't inderdaad haast twee jaar na het begin van de oorlog was. [...] Han moest schoenen aandoen en mee naar z'n kantoor. Afscheid nemen konden we feitelijk niet. 't Was ook niet nodig, we weten wat we aan elkaar hebben. [...]”

Op zolder vond men nog een koekblik vol oude brieven. Zij namen ze allemaal mee als belastend bewijs. Van een bekende krijgt Welmoed Moquette te horen dat haar man via Amersfoort is overgebracht naar de strafgevangenis in Scheveningen. Als hij onschuldig was zou dat wel blijken, over enkele weken zou ze wel bericht krijgen...

Verraad

Achteraf is duidelijk geworden dat twee infiltranten waren binnengedrongen in het illegale netwerk.⁽⁴⁾ In oktober 1941 was de groep in contact gekomen met Willy Kramer (alias Willie de Groot) en Sophie Maschkow-Menso, twee spionnen die werkten voor de SD (de Duitse staatsinlichtendienst) maar die het vertrouwen van de verzetsmensen wisten te winnen. Zij zouden ervoor zorgen dat enkele verborgen gehouden joden en geallieerde vliegers naar Engeland zouden kunnen ontkomen. Dat dit niet was gelukt, was ook doorgedrongen in de Utrechtse gevangenis waar Henri Moquette sinds 30 juni 1942 verbleef. In een naar buiten gesmokkeld briefje schreef hij aan zijn vrouw: ‘De transporten met mensen bestemd voor Engeland zijn vanaf November alle mislukt, dankzij het ondergeschoven kind’. Kramer had toen al een lang strafblad en ook de Duitsers betrapten hem op het achterhouden van geld en goederen van verraden Joden. Kramer werd in Duitsland tewerk gesteld. Voor eerdere vergrijpen moest hij nog een jaar gevangenisstraf in kamp Venray uitzitten. Bij een vlucht poging in juli 1942 werd hij daar doodgeschoten. Sophia Maschkow-Menko werd gezien als de drijfveer achter de criminele activiteiten van het duo. Zij werd na de oorlog door het Bijzonder Gerechtshof in Den Haag veroordeeld tot 11 jaar gevangenisstraf.

Gevangen in Scheveningen en Utrecht

Op vrijdag 13 maart wordt Henri Moquette voor het eerst verhoord. ‘Toen de ondervraging begon, wilde de ene mij een oplababbel verkopen, waarop ik hem alleen maar heb aangekeken en niets terugdeed’, schrijft hij aan Welmoed. Moquette kreeg een verklaring te zien die Henk Gerritsen had ondertekend, waarin stond dat hij tekeningen aan hem had geleverd. ‘Die handtekening klopte en [ik] dacht dat 't beter was alles te bekennen.’ De mannen van Het Oranjevelde in de Scheveningse

“Gevangenis Wolvenplein”

gevangenis beseften dat ze door verraad in eigen kring gepakt waren. De SD was van alles op de hoogte en daardoor waren ook de pilotentransporten naar Engeland sinds oktober 1941 mislukt.

Na verhoor moest Moquette een verklaring ondertekenen die hij niet eerst mocht lezen. Dergelijke verklaringen werden gebruikt om andere gevangenen tot bekentenissen te dwingen, net zoals hem was gebeurd met de verklaring van Gerritsen. Henri Moquette zat in het ‘Oranjehotel’ in Scheveningen bij vergissing in ‘Eenzelfhaft’ tot 20 mei. Hij zat alleen, mocht niet lezen, luchten, of brieven versturen. De omstandigheden waren zwaar: weinig eten, slechte hygiëne en ook de kachel liet het in het vroege voorjaar afweten. Op 30 juni werd Moquette naar de gevangenis in Utrecht overgebracht, waar het eten aanvankelijk ‘veel beter’ was en er langer gelucht mocht worden. Het eten werd echter ook hier steeds slechter en de hoeveelheden kleiner: ‘Het enige vet dat wij krijgen komt uit de Utrechtse waterleiding’. Het regime was er, evenals in Scheveningen, zeer streng. Op praten met medegevangenen stonden straffen: van een maand niet luchten tot ‘Kalte Kost’. Bij het negeren van bevelen werden lijfstraffen uitgedeeld.

In de brieven die Henri Moquette via korter gestrafte zwarthandelaren naar buiten weet te krijgen, laat hij zijn vrouw weten hoe het met hem is en geeft hij haar allerlei adviezen.

Ze spraken met elkaar codes af waarmee de vorderingen van de geallieerden konden worden doorgegeven: ‘Wanneer ik nu van jou een ansicht van Hengelo krijg, dan is er een invasie.’

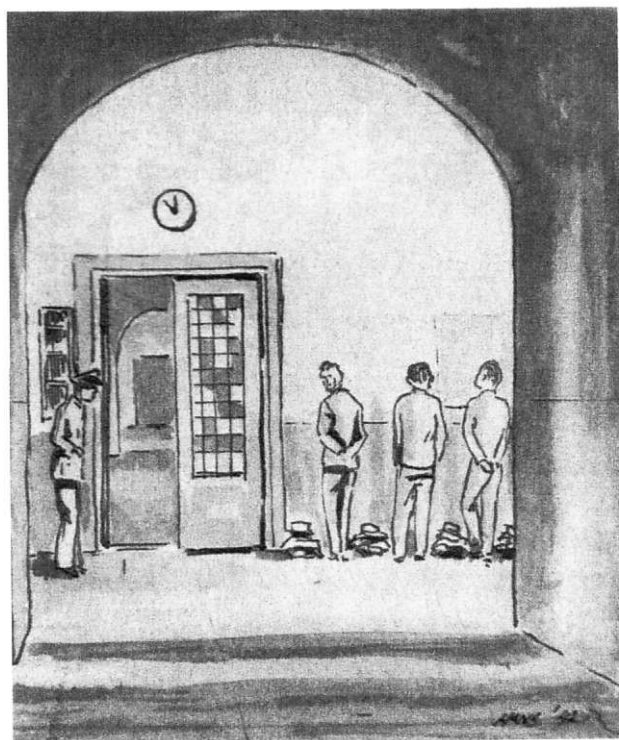
Welmoed kreeg het verzoek om ook soms kortere brieven te sturen, dan kon het onbeschreven papier gebruikt worden voor illegale ongecensureerde retour-berichtjes. Pakketjes mochten de gevangen beperkt ontvangen. Een aanvulling op het rantsoen of schone kleren waren altijd zeer welkom: ‘Wanneer je in de sokken of in een gleuf van een overhemd een potloodje weet te verwerken, zal ons dat zeer aangenaam zijn’, schrijft Henri aan zijn echtgenote. ‘Alleen potlood, geen omhulsel.’

In de gevangenis leeft hij voortdurend tussen hoop en vrees. Wat opvalt is het optimisme dat steeds in zijn brieven doorklinkt. Waarop dat gebaseerd was, wordt vaak niet echt duidelijk. Misschien probeerde hij er vooral een deel van de ongerustheid thuis mee weg te nemen.

Het proces

Op 26 september 1942 komt hun zaak eindelijk voor in Amsterdam. De aanklacht luidde: ‘spionage, het vervaardigen en vervoeren van tekeningen van vliegvelden, het overseinen van aanwijzingen die betrekking hadden op Duitse troepenbewegingen, het in bezit hebben van een geheime zender, het verlenen van hulp aan joden en aan geallieerde piloten.’

Het proces zou vier dagen duren, met op de laatste dag de uitspraak. Om acht uur ’s avonds uur werden ze daarvoor uit hun cellen gehaald. ’s Ochtends had Moquette’s advocaat er nog zijn twijfel over uitgesproken of de tekening die hij had doorgespeeld een ‘geschrift’ was in de zin der wet. De president oordeelde dat Moquette de tekening van een militair object had willen doorspelen aan de vijanden van het Duitse rijk. Hij ging niet in op de vraag van de advocaat maar oordeelde dat de intentie van Moquette om de tekening in handen te spelen van de Nederlandse regering in London al een strafdaad op zichzelf was. Tegenover 16 mannen die deel uitmaakten van

Kort voor hun executie werden de veroordeelden in de gevangenis “Wolvenplein te Utrecht” getekend door een medegevangene, de Almelose fotograaf Hans van der Aa. Van links naar rechts: Gerrit Prinsen, Willem Wilmink en Henri Moquette